

Piet Köhler, de laatste der torero's, geeft den stier den genadestoot.

sige zwervers, als het bestuur der vakorganisaties aangeduid, kwam een stoet van banierdragende menschen, naar den trant van een 1 Mei-stoet. Hun banieren droegen opschriften als: „Geen schoon water in de kleedkamers”, „Op voor den 8...10 urigen arbeidsdag”, „Eén maand salaris, twaalf maanden spelen”, „Een criticus is iemand, die bang is voor niemand”, „De schoonste rubriek is de tooneelcritiek”. Ook deze omgang was een succes voor de lustige, grappige jongelui, die hem hadden bedacht en uitgevoerd.

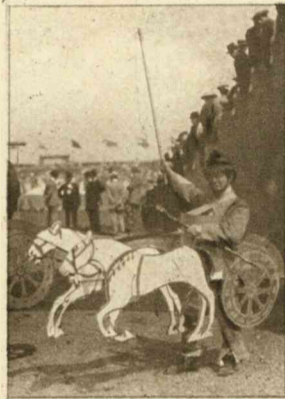
Na de pauze kwam het stierengevecht, een aangenaam paskwil, door Van der Hem uitbroed. Een soort van circus, of liever een piste was midden op het grasvlak gebouwd. Op eenigen afstand had men een tent van het Spaansche Roode-Kruis opgeslagen, een tent overvloeiend van witgejaste artsen en blauwgejurkte zusters.

Onder feestelijk trompetgeschal rijdt de stoet de arena binnen. Eerst rijden lanciers aan. Zij dragen blauwe tunieken en blinkende helmen. Achter hen komen kanariegeel-gekleede muzikanten. Dan als de hoofdschotel van dezen disch der wreedaardigheid: de arme stier in een ontzaglijke kooi, voortgereden op een staatsie-wagen. Het gefolterde beest steekt het arme bordpapieren hoofd op, snuift met den bloedrood geverfden neus, en voert met de

een jury te verschijnen met hun lek en hun gebrek. Een spektakel was het. Zeven mededingers. Zeven Shylocken stonden er ten slotte bij elkaar in hun wijde bontjassen, op bevende beenen, met lijven waggelende soms als eenden, terwijl het meereendeel der handen sluw de baarden krauwde. Dit merkwaardig stel maakte ook nog een omgang, en daarna werd Parsler als snelsten aankleeder en grimeerder bekroond.

Hiermede was men geraakt aan de sport-symphonie, „De eeuwige Beweging” genaamd, waarbij door acteurs en actrices alle mogelijke sporten en openluchtspelen bedreven werden. Hier zag men touwtrekken door de grootste vrouwen en mannen van hun tijd; gindsch boksten twee vermaardheden elkaar tegen de wereld; elders ontmoetten twee jonge-rollen elkander op de worstelmat; weer elders stieten en hieven beroemdheden vijftig pondshalters omhoog of ze van bordpapier zijn; weer elders wagen lievelingen van het publiek hun beminde levens bij het ver-springen. Anderen rijden sulky of motorfiets; in één woord het was een dulle dooreenmenging van allerlei sporten tot een soort van reusachtige futuristische schilderij; soms houdt de toeschouwer zijn hart vast, want er waren oogenblikken waarin menschenlevens, (en welk een menschenlevens!) aan even zoovele zijden draden hingen. En toen het razend tafereel ten einde was, en deze sportnachtmerrie tot de historie behoorde, konden de uitvoerders elkander en zichzelf geluk wenschen dat zij nog intact en onbeschadigd na zulk een krachtproef door het leven gingen.

De ongerustheid door deze ijselijke manifestatie bij den toeschouwer gewekt, was nauwelijks weder wat geluwd, of een nieuwe ontroering kwam onze zenuwen in rep en roer brengen. n.l. een Tooneelspelersdemonstratie, een soort van propaganda-optocht, die werkelijk komisch was. Voorafgetippeld door een stel buitenis-

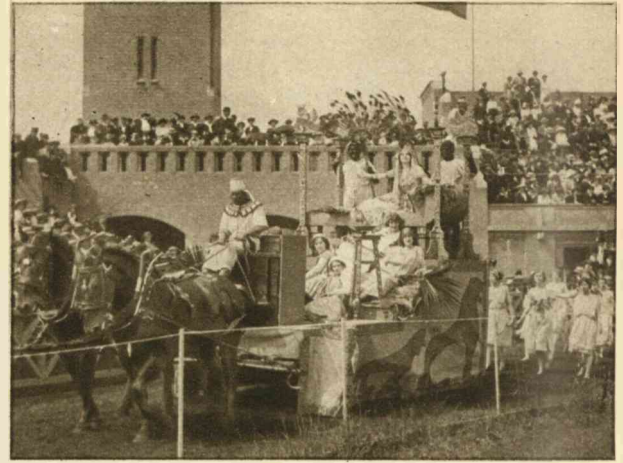

Piet Köhler, zooals hij met Louis Davids deelnam aan de wagenrennen.

Een scène tijdens het Stieren-gevecht.

gespiede achterpooten een pas de quatre nit. Achter de kooi wandelt de bloedroode moordenaar of te wel torero, en nog wat lui van dat slag, omgeven door hun naaste betrekkingen, vrouwen, verloofden, goeie-kennissen, schoonmoeders, kinderen en behuwdkinderen en wat verder ter tafel wordt gebracht. Te paard komen eenige dames, die brutaal sigaretten rooken en den rook door haar neus blazen, alguacils, matadores, picadores, en meer van dat spul. Te voet volgen kwaje-ape in groote drommen, net als te Amsterdam wanneer de wacht wordt afgelost. Onder het spelen van een „Carmen”-fantaisie wordt de stier uitgelaten,

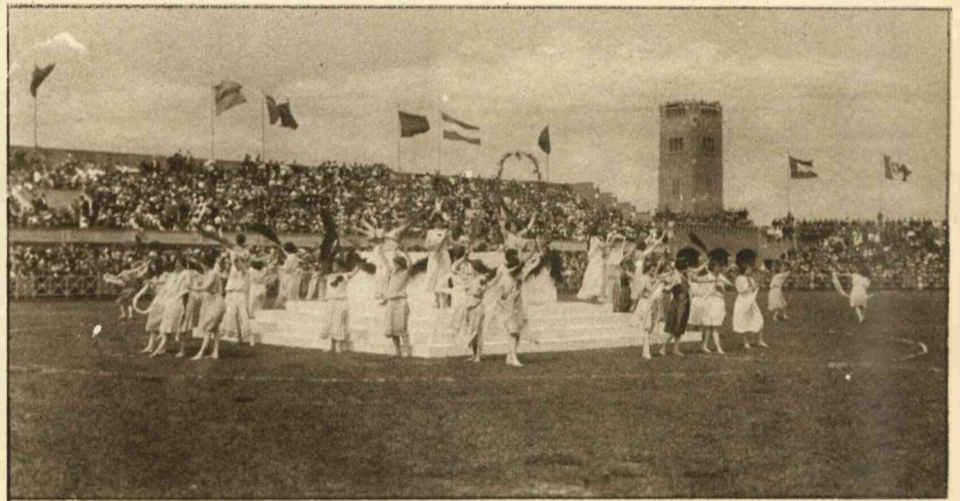

De koningin van Saba (Mevr. S. de Vries) brengt een bezoek aan koning Salomo (Louis Bouwmeester) om den wijzen koning te raadplegen.

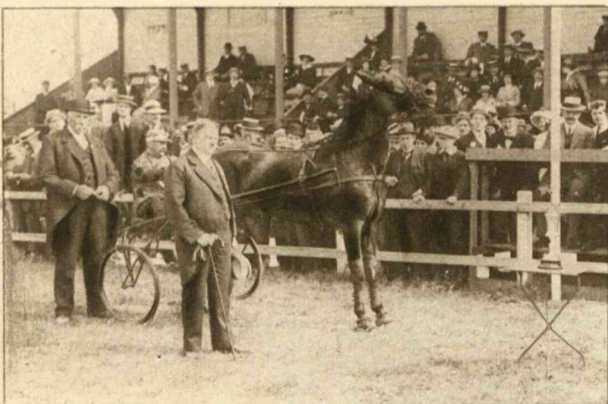
hij is al spoedig in een kwaaië hui gebracht door de roode lappen, en Willem van der Veer in zijn mooie roode pakje gaat erop los. Hij doet zijn best, als altijd, dat moet ik zeggen, maar het geeft niet veel; na een edel en manmoedig gevecht van man tegen man met den stier, stoot laatstgenoemde zijn belager een zijner kartonnen hoornen in de heldenborst. De torero draait als een tourniquet en valt dood. Een gillende verloofde stort zich op zijn lijk, doch wordt verwijderd en het eerste lijkje wordt op een brancard naar de Roode-Kruis tent gedragen. Het is een wreed tafereel, maar de stier lapt dat aan zijn laarzen, en alsof er geen vuiltje aan de lucht is, zoo gaat hij op zijn achterste zitten om uit te rusten. Maar lang rust hij niet, een tweede torero gaat hem te lijf. Na een ijselijk gevecht zakt ook hij als een baksteen, en na een diepdroave afscheidsscène van zijn balkende weduwe wordt ook hij als overledene weggedragen. Een derden torero treft hetzelfde lot, m. a. w. hij was er, hij is niet meer. Maar dan is er nog maar één zoon vent over, en het wordt dus tijd dat de stier zelf gefnuikt wordt. Wat dan ook geschiedt, en zulks tot ieders genoegen; goddank, er is nog een vergelding voor het kwaad. Het beest valt dus, doorstoken, bloedend, en wordt op zijn beurt weggedragen met de kwaadaardige stierenpooten in de lucht, en hij zijn lijk was er zelfs niet eens een weduwe die hem beschreide. Dit alles ten bewijze van de waarheid der spreuk: wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook aan anderen niet. Dit schoone en ware woord is, heb ik Piet van der Hem wel begrepen, de moraal van deze aangrijpende stieren-tragedie. En daarmee was het uit. Hoe jammer ook. Maar enfin, een volgend jaar hopen we het weer te hervatten. Artisten en artistengenooten, ge zijt wel bedankt voor den aardigen achtermiddag. Voor nu en nog een keer. En nu ajuus. STEYNEN.

Mevrouw Wilhelmina Duymaer van Twist, doet den aftrap bij den aanvang van den voetbalwedstrijd. (foto's Bern. F. Eilers en V. F. B.)

Een rei van 50 danseressen, die ter eere van de koningin van Saba oud-Grieksche dansen uitvoeren.

Adeline, (eig. de Heer B. v. d. Bergh Oisterwijk) winster van den Haagsche-tramprijs (wisselbeker).

SPORT-SNAPSHOTS

Harddraverijen op Houtrust

U dacht, dat de paardensport dood was? Dat na de verbanning van boekmaker of totalisator geen paardenrennen meer plaats vonden en het paard, nu ook het trampaard ontslagen is, verdrongen door de motor-karren, zich uit het publieke leven teruggetrokken had? Het had er allen schijn van. Maar geen werkelijke sport laat zich kisten door reglementen, en de menschen, die eens het paard africhtten te hunner dienste — la plus belle conquête de l'homme — weten altijd wel weer 'n gaatje, dat er rennen gehouden kunnen worden, zij het in den vorm van draverijen. Zoo bestaat dan de Paardensport-Vereeniging „Houtrust”, en zoo worden er op dit uitstekende terrein harddraverijen georganiseerd, die een landelijk karakter dragen en geheel in het genre zijn van de soort sport, die er wordt uitgeoefend.

Rare lui toch, die Hagenaars! Ze maken toch overal 'n mondain geval

Adeline wint de 2e serie van den Haagsche-tramprijs.

van. Ze verbeelden zich dat 'n schouwspel mondain wordt, alleen door het feit, dat ze er zich in 'n smart dress heen begeven.

Ze willen alles mondain. Duindigt was uit zich zelf mondain.

Helaas is Duindigt ter ziele; de paardenrennen bestaan in ons land niet meer. Maar 'n Hagenaar verbeeldt zich, dat, als hij zich met 'n nette jas en 'n goed gekleede vrouw, van de halve op de heele wereld, ergens vertoont, (al zou het bij een mesthoop zijn), daardoor al 'n mondain evenement te scheppen.

Zoo ook hier. Wat op Houtrust door deze Paardensport-Vereeniging „Houtrust” gegeven wordt, is 'n goede oud-Vaderlandsche Paarden-harddraverij, waarbij we onder de nummers door 'n ringstekerij met sjezen zouden kunnen verwachten, waarbij 'n publiek van vroolijke boeren en boerinnen in het geheel niet misplaatst zou zijn en zelfs er 'n pittoresk aanzien aan zou hebben gegeven, geheel in goed Hollandschen stijl.

Harddraverijen zijn altijd aardig. Er zit kracht in. De gekleurde buizen van de boerenrijders, heereboeren en anderen, zijn kleurig op 't wijde groene veld onder den blauwen hemel.

Er was nu al vrij veel publiek, en de tribunes waren aardig bezet.

Betty Brook, (eig. de Heer H. Verdegaaal te Lisse) passeert als eerste de eindpaal.

Bij goede opkomsten van de rijders is er wat aardigs van te maken.

Het draven van de sterke dieren voor de lichte karretjes is 'n stijlvolle sport. Maar naar paardenrennen ga je, zegt de Hagenaar, met 'n binocle en 'n hoogen hoed, of tenminste met 'n goed gekleede vrouw, en zoo krijgen we „la note gaie”, dat op deze draverij 'n gansche tram-lading quasi-Duindigt-publiek met Longchamps-verbeeldingen en tooneelkijkers rondliep.

Zelfs waren er mannequins, die met de nieuwste modellen van 'n modiste van de Kalvermarkt, op de N. O. Buitensingel prijken, en nu met z'n allen hun best deden „de chic” voor te stellen.

Maar dat doet aan 't loffelijke streven van de Vereeniging „Houtrust” niet af.

Ik hoop dat die Vereeniging er in slagen mag, door voor 'n goede opkomst van de rijders te zorgen, dat de werkelijk vrij talrijke opkomst van het publiek en de gebleken belangstelling groeien zal.

Dat kan van pretigen invloed zijn op de paardensport en op het Sportleven in het algemeen. En wij zullen er eenige goede sportmomenten méér door hebben!

JIMMY.